

Preotul și pruncul

11 iunie 2009

Gili Cârstea

Este posibil să îți în brațe chiar pe Mesia, speranța milenară a lui Israel, și să nu știi?

Da, chiar așa a pățit preotul de la templu, atunci, pe vremuri, iar episodul este plin de semnificații.

Noi ne uimim astăzi când citim istoria acelor zile, și nu pricepem de ce Simeon și Ana au avut vederea spirituală necesară identificării Pruncului, iar preotul nu.

Cum este posibil ca el să nu fi studiat în seminar declarația explicită a lui Moise despre originea Celui Uns? De ce profesorii lui nu avuseseră grijă să includă în programa școlară toate profețiile despre Mesia?

Moise spusese cum va fi: „Domnul Dumnezeuul tău îți va ridica din mijlocul tău, dintre frații tăi, un prooroc ca mine: să ascultați de el!” (Deut 18:15).

Dar teologia lor nu se potrivea cu profeția lui Moise, și de aceea au neglijat-o, cu consecințele dramatice care au rezultat de aici. Ei credeau că Mesia va fi o ființă extraterestră, venind cu slavă și glorie pe norii cerului. Aveau pentru această viziune o mulțime de versete. În fața acestora, profeția lui Moise părea nesemnificativă. Ba chiar incomodă. Și totuși, aceea a fost autentică, răsturnând toate așteptările lor de măreție și glorie națională.

Istoria se repetă. Noi așteptăm ploaia târzie și marea strigare, și avem o mulțime de citate pentru ele. Câteva, neglijate și pierdute prin arhive, spun că soluția lui Dumnezeu la încropeala laodiceană este solia 1888, că aceasta este „începutul marii strigări.” Altele, multe, par să spună că totul merge conform planului divin, și că nu este nicio problemă cu făgăduința, care va veni la vremea ei fără vreo implicare specială a bisericii. Tot ce trebuie este să câștigăm tot mai multe suflete pentru Hristos. Ceea ce și facem; sau ne dorim să facem.

Zilele trecute mi-am dat seama și mai bine de dilema în care se află frații noștri la acest subiect, și cum seamănă situația prezentă cu aceea de la templu, în ziua înscrierii pruncului Isus. Iată ce scria un frate pastor, în contextul controversei prezente din jurul revistei publicată de grupul nostru:

„Am mărturisit chiar în editorial că broșura bleumarin m-a făcut să-mi pun o serie de întrebări. Acestea vin pe lângă altele pe care le aveam deja. Din nefericire

nu am găsit soluții nici cu broșura în mână, nici fără ea. Una dintre cele mai grele întrebări este cu privire la așteptările lui Dumnezeu pentru această generație de contemporani și care sunt acțiunile, sau cel puțin soluțiile, pe care Tatăl așteaptă să le punem în aplicație.”

Dezolantă situație! Cu răspunsul în mână, validat prin citate de necombătut că solia 1888 este soluția lui Dumnezeu la toate nereușitele bisericii, fratele nostru, un tip al îngerului bisericii Laodicea, spune că nu găsește soluțiile. Ține pruncul în brațe, și nu vede nimic deosebit, special, valoros.

Nu este greu să ne imaginăm uimirea preotului de la templu, atunci când Ana și Simeon au început să dea slavă lui Dumnezeu. În timp ce ochii lor au văzut „mântuirea Ta” (Luca 2:30), adică soluția lui Dumnezeu la evlavia fără putere a bisericii Sale, ochii preotului nu vedeau decât un alt copil.

Aceeași uimire îi cuprinde pe frații noștri astăzi, când ne aud strigătele de bucurie, entuziasmul și fascinația pentru „solia foarte prețioasă” trimisă de Domnul prin frații Waggoner și Jones. Pentru ei, ea nu înseamnă nimic mai mult decât „o accentuare” a îndreptării prin credință, adică un copil ca toți copiii bisericilor-surori. Ce poate fi atât de special cu acest copil protestant și evanghelic?

Pentru noi, solia este răspunsul la „una dintre cele mai grele întrebări... cu privire la așteptările lui Dumnezeu pentru această generație de contemporani și care sunt acțiunile, sau cel puțin soluțiile, pe care Tatăl așteaptă să le punem în aplicație.”

Este, pur și simplu, „strigarea” de la miezul nopții, că Mirele este gata de Nuntă, și că este vremea să-I ieșim în întâmpinare, după 120 de ani de încercări nereușite de a aduce Ploaia.

Ce așteaptă Dumnezeu de la această generație de contemporani? Așteaptă să înțeleagă că fără Nunta Mielului nu există sfârșitul mării controversate, și nici masă de ospăț, la care ne tot sforțăm să chemăm pe oameni. Așteaptă să înțeleagă că fecioara trebuie să ajungă Mireasă. Așteaptă să înțelegem „scopul lui Dumnezeu din veacuri veșnice” cu fiecare ființă creată. Așteaptă să venim la Sanctuar, acolo unde divinul și umanul se unesc.

Maleahi a încercat un răspuns, dar nu prea l-am băgat în seamă: „Și ce cere acel Unul singur? Sămânță dumnezeiască!” (Mal 2:15).

Ei bine, acesta a fost, și este încă, scopul soliei 1888, să producă în poporul lui Dumnezeu „sămânță dumnezeiască.” Să permită Solului Legământului să instaleze în inimile și mințile poporului lui Dumnezeu noul sistem de operare. Să vină timpul împlinirii legământului cel veșnic, profetizat de Ieremia.

Îngerul bisericii Laodicea stă cu răspunsul lui Dumnezeu în mână și spune că nu are răspunsuri. Recunoaște că el nu știe nici ce așteaptă Dumnezeu de la această generație, și nici care ar putea fi soluțiile lui Dumnezeu la acele așteptări.

Bun, asta putem înțelege. Dar atunci de ce se așează în drum? De ce împiedică poporul să ia contact cu soluția lui Dumnezeu susținută coplesitor de vocea profetică din mijlocul nostru?

Atunci când nu ai nicio soluție, orice soluție este o soluție.

Exact această situație o ducea la exasperare pe sora White acum 120 de ani:

„Nu puteți înțelege din Cuvântul lui Dumnezeu că tocmai o solie ca aceasta, care a fost prezentată bisericii, trebuie să fie dată ca să se poată încheia lucrarea noastră? Unii dintre cei care trebuiau să fie primii care să prindă inspirația cerească a adevărului, s-au opus direct soliei de la Dumnezeu. Ei au făcut tot ce le-a stat în putere ca să arate dispreț și față de solie, și față de soli, iar Isus nu a putut lucra din cauza necredinței lor.”

„Să ne imaginăm că ei ar avea succes în eforturile lor. Care ar fi urmarea? Solia pentru trezirea unei biserici încropite ar înceta, iar mărturia care înalță neprihănirea lui Hristos ar fi adusă la tăcere. Să ne imaginăm că lucrarea ar fi dată în mâinile acestor opozanți și căutători de greșeli, și li s-ar permite să dea bisericii doctrina și lucrarea pe care ar dori-o ei. Ar prezenta ei ceva mai bun decât a trimis Domnul poporului Său prin agenții Săi aleși?” [vezi materialul complet aici – The EGW 1888 Materials, 388].

Nici nu ai ceva mai bun decât a oferit Dumnezeu - și timpul a dovedit-o din plin – dar nici nu ești dispus să dai o șansă soluției lui Dumnezeu. Și asta se numește devoțiune, loialitate și respect pentru Dumnezeu.

Dar este o speranță. Deși preotul recunoaște că el nu are soluții, nici cu pruncul în brațe nici fără el, simeoni și ane de pe întregul mapamond dau slavă lui Dumnezeu că ochii lor au văzut mântuirea lui Israel. Au văzut calea simplă prin care Dumnezeu dorește să ne ducă la desăvârșirea creștină. Au văzut în neprihănirea lui Hristos modelul pentru o omenire adusă înapoi la pomul vieții.

Dar au văzut și altceva. Au văzut eșecul ancestral al evlaviei fără putere. Au văzut joaca de-a religia transformată în sacrament. Au văzut că ne învârtim în jurul acestui munte, iar bărbații cu nume din adunarea poporului recunosc faptul că nu au nicio soluție, și că nici nu cunosc soluția lui Dumnezeu.

Da prieteni, s-a deschis din nou la picioarele noastre Calea, calea consacrată către desăvârșirea creștină, singura cale către scopul etern al lui Dumnezeu. Nu este minunat că se întâmplă chiar acum, sub ochii noștri?
